

שיחות הר"ן קל"ח

לחיות עם המעשה ולעשות בזה עבודה שלימה.

ולכן אומר הבעש"ט שסיפורי צדיקים הוא כמעשה מרכבה. כי אי' בהקדמת הזה"ק שבזמן שאומרים איזה דבר במעשה המרכבה בתורת הקבלה, אי"ז ענין שהיה אז, אלא שזה נעשה עכשיו. ור"א אמר על אביו רשב"י שע"י השתיקה שלו בנה עולמות כך וכך. כי בזה שמע את דברי אביו רשב"י, וע"י שהצדיק מדבר דברי תורה, כך נעשה באותו רגע למעלה. וכמובא בזה"ק שפעם היה עצירת גשמים, ונתעורר רשב"י ללמוד מענין יחוד קוב"ה ושכינתיה ותיכף ומיד ירדו גשמי ברכה. כי כלל גדול הוא שמה שלומדים נעשה בזאת השעה.

וכן הוא בסיפורי מעשיות, יש בהם כח, שממש הצדיק מתגלה אז, כמו"ש הרה"ק ר' פינחס קאריצער שכשלומדים תורה מהצדיק אזי נתגלה נשמת הצדיק, וכשמספרים סיפורי מעשיות ממנו, נתגלים מקיפי הנשמה עד שממש הצדיק שאתה מספר ממנו המעשה נתגלה שם, ונעשה התגלות אלקית בסוד אותה המעשה. וזהו ההתעוררות שיש כשמספרים סיפורי צדיקים.

וזה היה ענין גדול אצל תלמידי הבעש"ט לספר סיפורי צדיקים. וצדיקי חב"ד

שמעתי מפיו הקדוש בעת שדיבר עמנו מגדל הענין של ספורי מעשיות מצדיקים, שנרפס בספריו הקדושים (בסימן רל"ד חלק א') ואמר אז שהוא בעצמו זכרנו לברכה, עיקר התעוררותו לעבודת השם יתברך באמת היה על ידי ספורי מעשיות מצדיקים. וסיפר שבבית אביו ואמו הצדיקים זכרונם לברכה, היו שכיחים שם כל הצדיקים כי כל הצדיקים היו מצויים בקהלת מעז'בוז' מחמת שהוא מקום הבעל שם טוב זכרנו לברכה ורובם ככולם התאכסנו בבית אביו זכרנו לברכה, ושמע הרבה מעשיות מצדיקים ועל ידי זה היה עיקר התעוררותו להשם יתברך עד שזכה למה שזכה:

אי' בספר שבחי בעש"ט שאמר שהעסק בסיפורי צדיקים הוא כמו שמתעסקים במעשה מרכבה. ומובא זה בספרי הגר"ח פלאגי.

גם נודע מה שסיפר הרה"ק מקאצק זיע"א שבילדותו היה איזה זקן שהיה מספר מעשיות מצדיקים, ומוזה היה כל ההתעוררות שלו להשי"ת. אלא שאמר ש'הוא סיפר, ואני קיימתי'. כי יש אנשים ששומעים ספורים מצדיקים ויודעים כל המעשיות שהיו אצל כל הצדיקים אבל אין עובדים את השי"ת עם זה. כי עיקר הענין

נחגו שבזמן ז' ימי הנישואין שאז הוא זמן שנמשכים המוחין להתחתן, היו נוהגים אז לקרוא שבחי הבעש"ט. וכן מביא מוהרנ"ת גדולת ספר הקדוש שבחי הבעש"ט.

ולפיכך גם אנו צריכים להתנהג כן, כמו שנהגו כל תלמידי הבעש"ט לספר סיפורי צדיקים, ולא רק לספר, אלא ללכת בדרכם. כמו שמביא רביה"ק בלקו"מ כשצריכים איזה ישועה, אם מספרים מאיזה צדיק שהיה לו אותה הישועה, יכולים לפעול זאת הישועה הנצרכת. כן היה דרך הצדיקים, בכל מה שהוצרכו להמשיך ישועה, היו מספרים סיפור מזה הענין.

ובכן נביא סיפור מרביה"ק זי"ע: בלמברג בין פורים לפסח בשנת תקס"ח הלך אל חדר מיוחד ובכה הרבה מאד שם וקרא לר' שמעון ודמעתו על לחיו ונאנח ואמר אין עם מי להתייעץ. וספר לו אז מענין באשר שיש לו ספר בביתו שאבד אשתו ובניו בשביל זה כי נסתלקו עבוד זה, ומסר נפשו על זה ועכשיו אינו יודע מה לעשות.

והענין היה כי ראה שמכרה להסתלק שם בלמברג אך אם ישרף זה הספר יוכל לחיות. ועל כן היה רבנו זכרנו לברכה מספק ולא ידע לתת עצה בנפשו מה לעשות, כי היה צר לו מאד לשרף זה הספר הקדוש והנורא מאד אשר מסר נפשו על זה וכו' ועצם קדשת ונוראות של זה הספר אי אפשר לדבר מזה כלל, ואם היה נשאר זה הספר בעולם היו רואין גדלת רבנו זכרנו לברכה עין בעין וכו' השיב לו רבי שמעון

בודאי אם יש איזה סברא שהייתם תלוי בזה בודאי טוב יותר לשרף הספר כדי שתשארו בחיים. השיב רבנו זכרנו לברכה על כל פנים יתארך הזמן בודאי הינו אם ישרף זה הספר על כל פנים יהיה לו ארכא לחיות בעולם הזה עוד איזה זמן אבל אף על פי כן צר לי מאד לשרפו כי אין אתה יודע גדל יקרת קדשתו של זה הספר ואנכי אבדתי אשתי הראשונה ובני וכמה יסורים עצומים שהיו לי בשביל זה וכו' והיה בוכה מאד מאד.

ואחר כך בא הדאקטיר לביתו ורבי שמעון ורבנו זכרנו לברכה היו עוסקים בענין שיחה הנ"ל וספר רבי שמעון הדאקטיר בדרך קבלנא על רבנו זכרנו לברכה על שהוא בוכה עכשו בעת הזאת שחליו כבד עליו כל כך, והדאקטיר נבהל אז מאד לפני רבנו זכרנו לברכה. ואחר כך דבר עמו הדאקטיר קצת והלך, ואחר כך דברו עוד רבי שמעון ורבנו זכרנו לברכה והוא זכרנו לברכה היה בוכה הרבה הרבה מאד.

ואחר כך אמר לרבי שמעון אם כן אפוא הא לך המפתח של הקאמאדע [ארון] שלי ולך מהרה חושה אל תעמד ותשכר עגלה לברסלב ואל יעצרך הגשם והשלג ורוץ מהרה חושה לברסלב ותבוא לשם ותקח שני ספרים אחד מנה בהקאמאדע והשני מנה בתוך תבה של בתי אדל, ותקח אותם ותשרף אותם. ושני הספרים היו אחד כי אחד היה מועתק מחברו (וההעתקה היתה על ידי שזכיתי להעתיק אצלו אך תקף אחר שהעתקתי לקח שניהם הינו ספר כתיבת ידו הקדוש והספר שהעתקתי וטמנם

כשכתבתי לפניו זה הספר הקדוש שנשרף על פי פקדתו כנ"ל ענה ואמר בעת שכתבתי לפניו אם היית יודע מה שאתה כותב וכו' השבתי לו בהכנעת הלב בודאי איני יודע כלל השיב אין אתה יודע מה שאין אתה יודע (דיא ווייסט גאהר ניט וואס דיא ווייסט ניט):

עוד היה לו ספר אחד שהוא גבוה עוד יותר ויותר אפלו מהספר הנשרף והוא ספר הגנוז. ואמר שאפלו גופו סלק כשכתבו ואותו הספר לא שזפתו עין. ואמר שהוא בחינת רזין דרזין (כלומר אצלו נגד שאר הדברים שהוא מגלה) ואמר שמושיח יגיד על זה פרוש, וספר הגנוז הזה כבר היה נגמר אצלו בתחלת שנת תקס"ו (תקס"ז) הינו חמש שנים קדם הסתלקותו.

ועתה עמד והתבונן לאיזה דרגא הגיע אחר כך כי מעולם לא עמד על מדרגה אחת עד היום שנסתלק וממש בכל שעה ושעה השיג חדשות לפי מדרגתו הנוראה מאד. והבן מאד מאד כי מעלת גדלת ספר הגנוז לית מחשבה תפיסא בה כלל ומשיח יגיד על זה פרוש ומעתה תתבונן ותשער בדעתך גדלתו וכו' וכו':

על הספר הנ"ל שנשרף אמר שאין מי שיודע בו דבר כי אם צדיק גדול חד בדרא וגם שיהיה חכם בכל השבעה חכמות:

וגם אנכי שמעתי כבר מפיו הקדוש שאמר על הספר הנ"ל שצדיק לבד לא יבין בו דבר וכן חכם בלבד לא יבין אותו גם כן כי אם צדיק וחכם, הינו שיהיה צדיק גדול מאד וגם חכם בכל השבעה

שניהם אצלו ואלו שני ספרים צוה לשרף) אך למען השם הזדרזו מאד בזה והזהיר את רבי שמעון מאד לבל יהיה חכם בזה הינו שלא יתחכם לשנות דבריו חס ושלום לבלי לשרף איזה ענין ולגנוזו אצלו רק יקים דבריו בזריזות גדול.

ותכף הלך רבי שמעון בזריזות גדול ושכר עגלה לברסלב לבית רבנו זכרוננו לברכה ובכואו לדאשיב שהיא סמוך לברסלב נפל רבי שמעון פתאום והטל על ערש דוי ולא היה יכול לקום. והבין שהוא מעשה בעל דבר שרוצין למנעו מלקים דבריו (כידוע לנו כבר שעל כל מה שצוה רבנו זכרוננו לברכה לעשות, יש על זה אלפים ורכבות מניעות גדולות מאד, כפרט על דבר גדול כזה שחיי רבנו זכרוננו לברכה היו תלויים בזה) וצוה רבי שמעון להניח אותו על העגלה לנסע לברסלב כי התישב שהוא יהיה מנח על העגלה ויסע לברסלב כל עוד נפשו בו. והיה מצפה רק שיבוא לברסלב שיוכל על כל פנים לצוות לאחרים שישרפו הספרים לפניו.

וכן היה שהניחו אותו על העגלה ונסע לשם ובכואו לברסלב חזר תכף לאיתנו והבריא כבתחלה ולקח שני הספרים ושרפם שניהם [אוי לנו שלא זכינו שישאר אור הזה של הספר הזה ובעוונותינו הרבים גזרו עליו מן השמים לשרפו (כתב יד)] ואמר רבנו זכרוננו לברכה שזה הספר לא יהיה עוד בעולם חבל על דאבדין בעוונותינו הרבים אבדה שאינה חוזרת ואמר שזה הספר בהכרח לשרפו וזה הספר לקומי מוהר"ן יהיה נדפס ויתפשט בעולם:

שאנו עוורים ולא זוכים לראות את האור הפנימי האין סופי שיש בתוה"ק.

וכן הוא הספר הנשרף והספר הגנוז, דמ"מ נשאר מהם בהעלם בתוך הלקוטי מוהר"ן בפנימי פנימיות. וע"ז צריך להתפלל שיגלה ה' את עינינו שנזכה לקבל את התורה הזאת. כי כל הגאולה תלוי בתוה"ק. וכל ענין הגאולה הוא התגלות אלקות, ועיקר התגלות אלקות הוא ע"י התוה"ק, ולזה צריך לבקש רחמים לסוד ואכלתם ישן נושן, שתהא אכילה מעתיק דעתיקין, רוא דאורייתא דעתיקא סתימאה שזה גנוז בתורת הצדיקים. ופשטות דיבורם בסוד אריך אנפין, אותיות שהם כלים לאורות הגאולה, אלא שגנוז בתוכם סוד ז"ת דעתיק פנימיות אור הגאולה. והוא מה שצריך לבקש שהב' דב'ראשית יגלה את הא' דא'נכי, כי התורה של היום היא בחי' תורה דבריא, ויש שם כיסוי שמכסה על אצילות. בא"ש ר"ת ב'רוך אלקינו ש'בראנו, בחי' תורה שבבריא. ובתוך התורה הזאת גנוזה תורה דאצילות. וה' יזכנו להבין באמת התגלות אנכי ה' אלקיך, גילוי אלקותו ית"ש, בביאת גוא"צ ברחמים בב"א.

חכמות אבל אף על פי כן על כל פנים ימצא מי שיבין בו. אבל הספר הגנוז שהוא בחינת רזין דרזין אצלו זה הספר לא ראתהו עין בעולם ואמר שבזה הספר לא יבין בו שום אדם בעולם כלל רק שמעתי בשמו שאמר שמישהו יאמר עליו פרוש כנ"ל:

הנה במעשה זה מסופר שרביה"ק הוצרך לשרוף הספר שלו כדי להמתיק הקטרוגים ויזכה להאריך עוד ימים בעוה"ז. וכן היה לו ספר קדוש ונורא שנגנז.

וצריך להבין מה התכלית שהצדיק המשיך כל התורה הזאת בעולם ובסוף הוא גנוז ונשרף, אלא שנודע בסוד כוונת השבועות שרבינו האריז"ל מגלה שנמשך בעולם אור הכתר, ונודע שבתוך א"א שהוא הכתר, ישנה התלבשות ז"ת דעתיק. וכן צריך להבין שבתוך תורת הצדיקים גנוזין רזין דרזין. כי בתוך דיבורי הצדיקים גנוזים רבבות סודות התורה. והוא מה שצריך לבקש מהשי"ת לא רק שנזכה לקבל התורה, אלא בסוד יבקע כשחר אורך, שתהיה בקיעה בתוך ים החכמה. והכלים של התורה נמצאים, אלא

